

Ez a különnyomat szabadon és ingyenesen terjeszthető.

**A könyv megvásárolható az
Ad Librum internetes könyvesboltjában**

A bekeretezett szövegekre kattintva további információkhoz juthat.

A könyvvel kapcsolatban további információ érhető el a kötet weboldalán:

<http://www.adlibrum.hu/Mester-Gyorgyi>

© 2011 Mester Györgyi

© 2011 Ad Librum Kft.

Ez az elektronikus könyv korlátozás nélkül és térítésmentesen letölthető és továbbadható. Ez a lehetőség azonban nem értelmezhető a szerzői jogokról való lemondásként: a tartalom minden más formájú közlése a szerző és/vagy a

kiadó engedélyéhez kötött.

Minden jog fenntartva!

Az Ad Librum Kiadó és a PodPress az Ad Librum Kft. márkanévei.

A könyv adatai:

Szerző:	Mester Györgyi
Cím:	Vízió. Novellák
Kiadás:	Ad Librum
Kiadási év:	2011
ISBN:	978-615-5110-19-1
Terjedelem:	200 oldal
Méret:	A5
Ár:	1500 Ft
Közvetlen vásárlás:	shop.adlibrum.hu

**Az Ad Librum könyvkiadási programjairól és
eddig kiadott könyveiről a kiadó weboldalán
tájékozódhat:**

www.adlibrum.hu

MESTER GYÖRGYI

Vízió

novellák

AD ✱ LIBRUM
Budapest, 2011

©2011 Mester Györgyi

ISBN 978-615-5110-19-1

Minden jog fenntartva. Jelen könyvet, illetve annak részeit a kiadó előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

Felelős kiadó: az Ad Librum Kft. ügyvezetője

© Ad Librum Kft.

1107 Budapest, Mázsa tér 2-6.

info@adlibrum.hu

www.adlibrum.hu

Nyomda: Litofilm Kft.

A borító és a kötet illusztrációit

Keglovich Tamás Milán

készítette

A könyvvel kapcsolatban további információ:

www.adlibrum.hu/Mester-Gyorgyi

Vízió

Először csak permetszerű ködként szitált, szemerkélt az eső. Mivel az ég szeplőtelen volt, ráadásul a nap is sütött, valaki megjegyezte, amit ilyenkor szokás, „veri az ördög a feleségét”.

Másnap azonban, szinte percre pontosan ugyanabban az időben, beborult az ég, és nagy cseppekben esni kezdett. Hullt az égi áldás, kopogva, hangosan dobolt a bádog ablakpárkányokon. Áldás volt, mert rég nem esett már eső, jót tett a sarjadó vetésnek, tisztára, fényes-zöldre mosdatta a fák leveleit, elverte az út porát. Késő délutánra kiderült. Kéken, mosolygósan feszült a föld fölé az égi palást, s a felfrissült levegőt örömmel lélegezték be a táguló tüdőik.

Harmadnap, a már ismerős időpontban, ismét esni kezdett. Az ég haragosan elfeketült, fényes rést csupán a cikázó villámok nyitottak rajta, félelmes dörgések kíséretében. Zuhogott, szakadt, mintha dézsából öntötték volna. Reggelre nagy tócsákban állott a víz, a fák leveleit helyenként cafatosra szaggatta a fergeteges szélvihar, mely az előző napi felhőszakadás velejárója volt. Hegyes sarkú körömcipők, fényesre dörgölt férficipők, apró tipegők kerülgették a járdák, az utca gödreiben megülő esőt. Itt-ott fojtott szitkozódás hallatszott: ez nem is pocsolya, ez már valóságos sártenger. Pedig a java még hátravolt. . .

Háromnapos eső nem ritkaság. Ezzel nem is lett volna baj, hiszen eddig, a csapadékos délutánokat követően, estére mindig kitisztult az idő, egyre tovább maradt világos, és néha még a nap is kisütött.

Csütörtökön azonban, a hét negyedik esős napján, valami megváltozott. Először csak beborult az ég, majd egyik percről a másikra, orkánszerű szél támadt. Nyűtte, szinte földig hajlította a vékonyabb fák törzsét, s oly lendülettel kergette végig az utcán a szemetet, mintha legalább is, a célba elsőként való beérés lenne az örült futam tétje. Aztán megnyílt az ég gyászfekete kárpitja, s az eső úgy szakadt le, mintha hatalmas, végtelenített dézsából, folyamatosan öntenék. Hamarosan megteltek az árkok, az utakon hömpölygött a víz. A csatornák eldugultak, nem tudták elnyelni a hatalmas mennyiséget. Éjszakára kicsit szelődült ugyan a vihar, de az eső, az nem állt el. Reggelre teljesen befulladt a közlekedés. A városokban megszűnt a villamos- és a troliforgalom, a buszok, személyautók csak nehezen tudtak átevicckélni az egyre emelkedő szintű, sártól sötét, gusztustalan áradaton. Míg napközben csendesen esett, délutánra újfent heves szellőzések mellett, nagy intenzitással zuhogott az ég sűrű leve. Az utcákon alig lehetett embert látni. Aki tehette, otthon maradt, mások csak nagy erőfeszítések árán jutottak el a munkahelyükre. A mentő nem tudott kimenni az infarktusos betegért, az otthon szülő nő és a magas lázzal küszködő kisgyermek, egyaránt nélkülözni kényszerültek az orvosi segítséget. Éjszakára sem hagyott alább a felhőszakadás. Csak esett, esett és esett, rendületlenül...

A nyolc hete tartó esőzés után, már akadozott a kenyér-, szintúgy a vízellátás, a romlandó élelmiszer a gyártás helyén tönkrement. Az emberek kezdték felélni a konzervtartalékaikat. Már, akinek volt mit.

A négy hónapja tartó esők miatt, az erdők sok fája kidőlt, mert gyökereik közül kimosta a földet a romboló erejű víz. A gyenge alapozású, vidéki házak összeroskadtak, a kutak megteltek. A hidak közül számosat elsodort az áradat, a városi lakások pincéit megtöltötte a víz, mely egyre csak nyomult, mígnem elérte az emeletes házak legfelsőbb szintjeit is.

A féléve szűnni nem akaró eső miatt merült fel a gondolat, hogy tömegeket befogadó hajókat kell építeni. Az úszó városok előnye volt, hogy nagyobb távolságra kiiktatták a gyakori át-

szállást. Akik mégis kénytelenek voltak hajót váltani, azok, egy esetleges balesetet elkerülendő....első osztályúan megtanultak úszni.

Ahogy a vízszint tovább emelkedett, a tengerek lassacskán befedték a szárazföldet, egybefolytak az óceánokkal. Az eső meg csak esett, szakadt...

Egy év elteltével, a vízhatlan ruha már megszokott viselet volt. Különböző divatirányzatok is kialakultak, nemenként, korosztályonként praktikusabbnál praktikusabb öltözeteket terveztek a lakosság számára. Az ismertebb tengeri halfajtákat továbbtenyésztve, fokról-fokra jobb minőségű, változatosabb ételeket lehetett készíteni, s a kínálatot csak bővítette, színesítette, a keresztezés és nemesítés révén napról-napra gyarapodó algaválaszték.

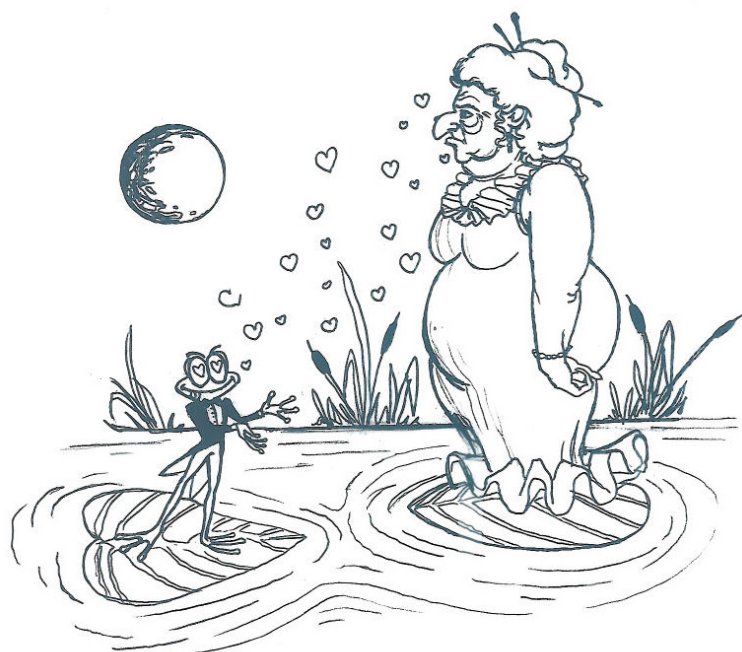
Két év múltán már alig emlékeztek a kezdetekre, vagyis, hogy milyen volt régen, amikor még nem esett az eső. Mert az eső továbbra sem állt el, feltartóztathatatlanul esett, zuhogott...

Tizedik évfordulója közeledett a nagy esőboom-nak, amikor a televízió, mely még mindig következetesen teljesítette alapkötelességét – mármint, hogy hírül adja, mi minden történik a nagyvilágban -, különös információt kürtölt széjjel: csecsemő született, kéz- és lábujjai között vékony, rugalmas hártyákkal, füle mögött áttetsző, kopolyúhoz hasonlatos, csontszerű kinövessel!

Több ilyen hír azután már nem is látott napvilágot. Mert miből is élne meg a média, ha csak a szokványos, mindennapos dolgokról tudósítana...

Turbékolók

- Napsugaras jó reggelt! Jól aludt az én gerlicém?
- Íííí...gen, buruk, buruk, nagyon jól, a mi kis puha fészünkben.
- Már odatettem a kávét. Kijön érte az én galambocskám a konyhába, vagy idehozzam az ágyba?
- Bár vasárnap van, kimegyek, csak hogy az én szorgos, korán kelő gerlepárom mellett lehessenek, s együtt búgjunk addig is, amíg lefő a kávé.
- Tubicám, ízlett, jó erős feketét főztem?
- Íííí...gen, nagyon, buruk, buruk. Te mindent olyan jól csinálsz. Az én szép, szelíd szavú galambomnál senki nem tud jobb kávét főzni.
- Akkor előblítem a csészéket. Látja az én kis madárcám, milyen rendes, házias férj vagyok?
- Az vagy csakugyan, drágám. Tedd kérlek az elmosott edényt a pohárszékre.
- Kis madaram, mi ez a csekk itt a kenyérpíró mellett?
- Melyik is? Ja, az? Azt fel kell még adnom.
- Azt már postára kellett volna adnod, három héttel ezelőtt. Most majd fizethetjük a késedelmi díjat.
- De hát nem olyan nagy az az összeg. Majd csak kinyögi valahogy az én jól kereső férjurar, az én nagy, okos galambom.
- Persze, azért gürcölök éjt nappallá téve, hogy te elherdálhasd az általam keservesen megkeresett pénzt! Neked tényleg annyi eszed van csak, mint egy galambnak?! Ez az összeg nyolcvanezer forint! Mit gondolsz, a három heti kamat mennyit tesz majd ki?! Hát lopom én a pénzt?! Te, te ...ostoba tyúk!

Mi a csoda?!

Jól érezte magát. A kellemes melegben lágyan ringatózott a víz felszínén a kerek levél, amelyen elnyúlva pihent. Körülötte, az enyhe szellőben, egy ütemre, szelíden hajladoztak a karcsú nádszálak, és a vízben visszatükröződött a ragyogó napsugár. A gyomra is tele volt. Mi kell egyéb egy egyszerű, hétköznapi békának? Talán csak a szerelem hiányzott az életéből, de úgy gondolta, hamarosan eljön annak is az ideje. Tudta, a békanász előtt majd dalra kell fakadnia, amibe persze, érzelmi alapon, tólakó társai is besegítenek. Előtte azonban még pihenni akart egyet, a hátralévő időt erőgyűjtésre szánta. Elmélázott, miközben zöld kobakjában körvonalazódni kezdett, milyen partner is lenne a legkívánatosabb a számára.

Egy szolid, csendes párt képzelt el magának. Nem veszeke-dőset, nem hangoskodót, belenyugvó, nagy tűrőképességűt. Aki a kelleténél nem ugrál többet, és főként magasabbra, mint ő, továbbá, aki fölöslegesen soha nem kuruttyol bele a férfiak dol-gába.

És persze, a külső sem mindegy. A szemnek kellemes, pasz-telzöld színűt szeretett volna, bámész, nagy, kerek szemekkel, szív alakú fejcskével. Milyen kedves és főként csinos lenne ilyen külsővel egy békalány. Az esti kórusban ki szokták beszélni az ismerős lányokat. Nemrégiben szóba került egy, a közeli nádasból való békahölgy, bár ő inkább még tinédzser, hiszen csak tavasszal tűnt fel a szomszédos nádas szélén. Most, jobban belegondolva, egészen különlegesnek mondható, mert szívesebben tartózkodik a parton, mint a vízben. Lehet, egy kicsit külön, na de ha a többi

elvárásnak megfelel, semmi sem állhatja útját a nyári lakodalomnak.

Talán, mert annyira akarta, a vágya váratlanul testet öltött. Közvetlenül mellette, egy ringatózó hínárcsomón, megjelent képzelgése tárgy, a formás békalány.

Ezt nem hagyhatta ki. Egyedül voltak, csak ők ketten. Érezte, ha most nem kezdeményez, talán örökre lemondhat a boldogságról. Nekirugaszkodott, és hogy meg ne ijessze, először csak a hínárcsomó közelébe ugrott. Szép ugrás volt, bárkinék dicséretére vált volna. Íves, hosszan elnyúló, igazán páratlan mutatvány. Amikor így hallótávolságba kerültek, torkát megköszörülte, és a szavakat finoman formálva, tisztelettel megszólította a kis csinoskát.

Megengedi, hogy közelebb ugorjak? Szeretnék megismerkedni Önnel. Mivel válasz nem jött, a hallgatást beleegyezésnek vette. Amikor már egymás közelében ringatóztak, hozzáfogott az udvarláshoz. Úri modora biztos tudatában, a következőképpen folytatta. Engedje meg, hogy bemutatkozzam: kezét csókolom, Bereki vagyok, a szomszéd nádasból. Szavait a tett, a beígért csók követte. . . .majd hatalmas loccsanás.

Minden elhomályosult előtte, majdnem vízbe fúlt, pedig nem is volt rossz úszó. Mire újra kitisztult a kép, egyedül találta magát a hínárcsomón. Odébb pár méterrel, a térdig érő vízben, nagydarab asszonyág talpalt ki a tópartra, és orra alatt halkan szitkozódva, sűrűn emlegetett valami Grimm nevű fickót. . .

Tűzharcban

...az oszlop takarásából óvatosan lesett kifelé. A fegyverro-
pogás megszűnésével beköszöntő csendből arra következtetett,
ellenfele nyilván újratölt, azért némult el átmenetileg a fegy-
vere. A lehetőséggel élnie kellett, ezt nem hagyhatta ki. Halk
léptekkel előre araszolt, és behúzódott az épület egyik belső
szegletébe. Alighogy odaért, azonnal eldőrdült egy újabb sorozat. A helyen, ahol nem is olyan régen állt, a lövések majdnem
kettészelték a vaskos kőoszlopot. Valahogy megérezte, honnan
jött az üdvözet. A sarokból kihajolva, gyors egymásutánban ő is
leadott két sorozatot abba az irányba. Ellenfele rejtekhelye még-
sem bizonyult kellően biztonságosnak, mivel a dum-dum golyók
keresztülhatoltak a falon, és a lövés utáni csendben csak a test
zuhanása hallatszott, majd egy láb vágódott ki a fal takarásából.
A végtag rándult még egy utolsót, aztán kinyújtózva ott maradt
a kövezeten. De az ő elgondolása, na meg a fegyvere – mosolyo-
dott el magában – végül is, jól sült el. Eggyel kevesebb, akivel le
kell számolnia. Most már kicsit bátrabban haladt előre.

A terv járt a fejében, aminek a következő pontja szerint, ha
a bejáratnál lévő akadályt sikerül leküzdenie, fel kell kutatnia
a titokszobát. Ezt csak ő és a bajtársai, maguk között neve-
ték így. Amióta ugyanis kiderítették, hogy az ellenséges titkos
ügynökök adatait tartalmazó aktákat, és még számos, fontos do-
kumentációt a kormányhivatal melyik szárnyában, a hatalmas
épületkomplexum hanyadik szintjén, konkrétan melyik irodá-
ban tárolják, attól kezdve az iratok holléte már nem is számított
igazán „titoknak”.

Kinyújtott, csupaizom karjában maga előtt tartva fegyverét, lépésről-lépésre tört előre. Óvatosan haladt, folyton számolva azzal, hogy bármikor leküzdendő akadályba ütközhet. Akadály, milyen furcsa – futott át az agyán. Hiszen tulajdonképpen emberekről, katonákról van szó, akik csupán annyiban különböznek tőle, hogy a másik oldalon állnak. Hogyan válik képletessé, hogyan lesz testetlenné egy ember? Hát, valahogy így. Ekkor lövés dördült, de szerencsére, ő lőtt. Sikerült egy újabb akadályt elhárítania. A földön nyakatekert pózban elterülő testen átlépve, rendületlenül nyomult tovább.

Amint elérte a folyosó kanyarulatát, azonnal megérezte, azon túljutva már meg is látja az ajtót, ahová be kell hatolnia. Mindenáron be kell jutnia. Persze, ha bejut, és a dokumentumokat már magához vette, fel fogja robbantani a helyiséget. Hogy az ellenfél ne tudja eldönteni, mi hiányzik, mi miatt kell, hogy a jövőben a feje fájjon. Ez pedig óhatatlanul azzal jár, hogy kényszerűségből újra kell szerveznie az egész hálózatát, előlről kell kezdenie szinte mindent.

A bukkanónál ekkor váratlanul több alak tűnt fel. Egyszerre lőttek, ő és a biztonsági őrök. A golyók cikázva, össze-vissza pattogtak a folyosó két oldalán, így néha nem is a célzott lövés adta a találatot, hanem a gellert kapott golyó ért testet, ugyanolyan halálos sebet okozván, mint maga az eredeti, gyilkos szándék.

Hogy miért éppen ő maradt talpon, egyedül? Talán, mert ő volt a jobb. Átlötte az ajtót, mire odabentről újabb sorozat fogadta. A lövéseket viszonzotta, egyidejűleg a helyiséget körbepásztázó szemével már a lehetséges fedezék után kutatott. Tekintetét a szoba végében sorakozó páncélok akasztották meg. Oda kell eljutnia, az iratokat onnan kell megszereznie. Azután jöhet a világégés.

Folyamatosan lőtt, tudván, hogy közben odakünn már gyülekeznek az újabb ellenségek, a friss erő, a friss vér. Várnak rá kibiztosított fegyvereikkel, nem engedik, hogy csak úgy elvigye, ami az övék. Folyamatosan lőtte ki a sorozatokat, feltartóztathatatlanul, halálbiztosan haladt a kiszemelt cél felé.

Mivel ezen a ponton a játék kezdett egyhangúvá, unalmassá válni, kikapcsolta a számítógépet. Game over.